

• norSK

• 3

- ☞ Espen Stranger-Johannessen
- ☞ Meghan Judge
- ☞ Lindiwe Matsikiza

Eselbarnet

<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0>

Attribution 4.0 International License.

This work is licensed under a Creative Commons

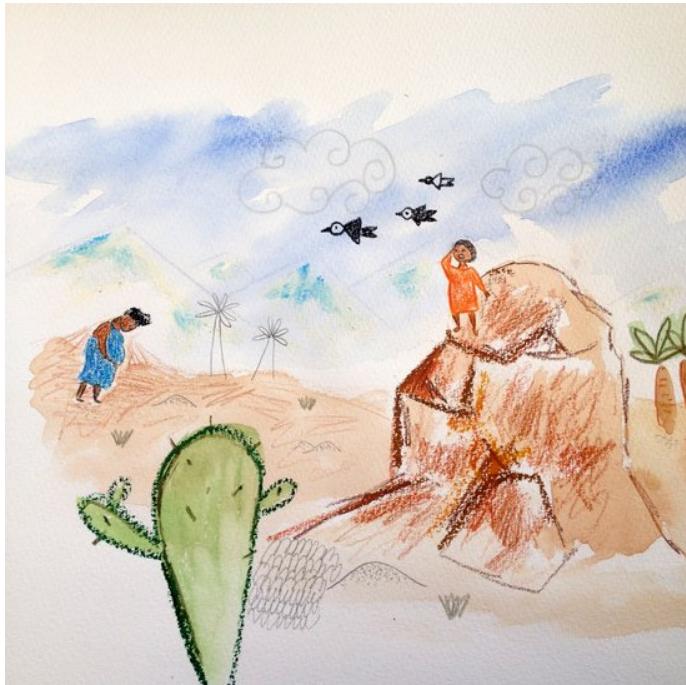
- ☞ Espen Stranger-Johannessen
- ☞ Meghan Judge
- ☞ Lindiwe Matsikiza

Eselbarnet

globalstorybooks.net

Global Storybooks

Det var ei lita jente som først så den mystiske skikkelsen i det fjerne.

Ettet hvert som skikkelesen kom
naermere, så hun at det var en
høygåvid kvinne.

Sjenert, men modig, gikk den lille jenta nærmere kvinnen. «Vi må beholde henne her hos oss», bestemte de som var med den lille jenta. «Vi skal beskytte henne og barnet hennes.»

Eselbarnet og moren hans har utviklet seg i fellesskap og funnet mange måter å leve side ved side. Sakte, men sikkert har andre familier begynt å slå seg ned rundt dem.

Barnet var snart på vei. «Trykk!»
«Hent pledd!» «Vann!» «Tryyykk!»

Esel fant moren sin, som var alene
og sørget over tapet av barnet sitt.
De stirret på hverandres lenge. Og så
klemte de hverandre vedig hardt.

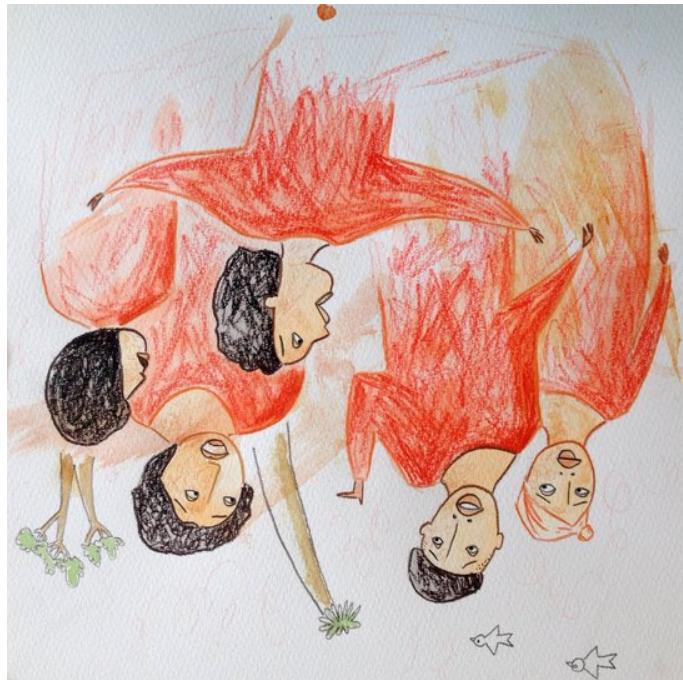
Men da de fikk se babyen, vek alle tilbake i sjokk. «Et esel?»

Esel visste omsider hva han skulle gjøre.

.. hadde skyene forsunnnet, i likhet med vennen hans, den gamle mannen.

Allie sammen begynte å krangle. «Vi sa vi skulle beskytte mor og barn, og det skal vi gjøre», sa noe. «Men de kommer til å bringe ulykke!» sa andre.

Og slik var det at kvinnen ble alene igjen. Hun lurte på hva hun skulle gjøre med dette rare barnet. Hun lurte på hva hun skulle gjøre med seg selv.

Høyt oppe blant skyene sovnet de.
Esel drømte at moren hans var syk
og ropte på ham. Og da han våknet
...

Men til slutt gødtok hun at han var
hennes barn, og at hun var moren
hans.

En morgen ba den gamle mannen
Esel om å bære ham opp til toppen
av et fjell.

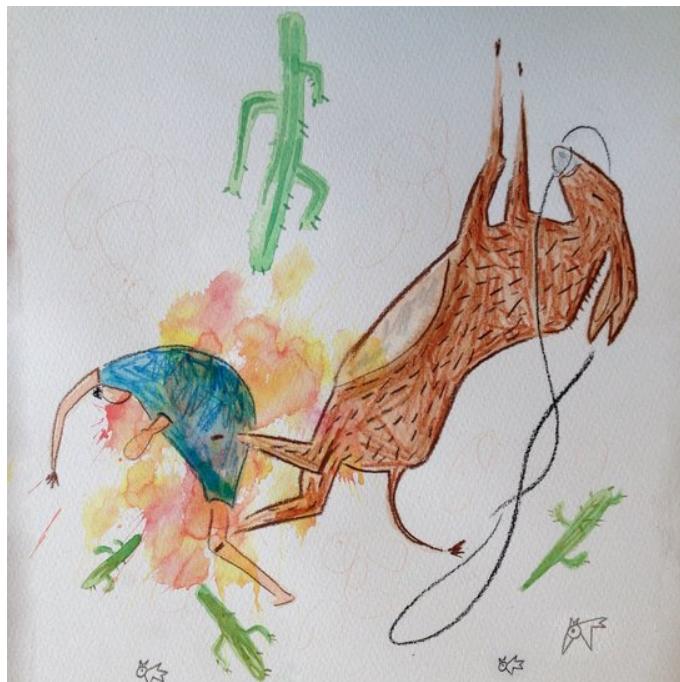
Hvis bare barnet hadde beholdt den lille størrelsen, hadde alt kanskje vært annerledes. Men eselbarnet vokste og vokste, helt til han ikke lenger fikk plass på morens rygg. Og uansett hvor hardt han forsøkte, klarte han ikke å oppføre seg som et menneske. Moren hans var ofte sliten og frustrert. Noen ganger satte hun ham til å gjøre arbeid som var ment for dyr.

Esel dro for å bo med den gamle mannen, som lærte ham mange forskjellige måter å overleve på. Esel lyttet og lærte, og det gjorde den gamle mannen også. De hjalp hverandre, og de lo sammen.

Esel vāknet opp til en merkeilig gammel mann som stirret ned på ham. Han sā inn i den gamle mannes øyne og begynte å kjenne et snev av hāp.

Esel ble fylt av forvirring og sinne.
Han kunne ikke gjøre ditt, og han kunne ikke være på en māte, og han kunne ikke være på en annen māte. Han ble så sint at han en dag sparket ned huset til moren sin.

Esel skammet seg. Han begynte å løpe vekk så fort han kunne.

Når han hadde sluttet å løpe, var det blitt kveld, og Esel hadde gått seg vill. «Hi ha», hvisket han inn i mørket. «Hi ha?» lød ekkoet. Han var alene. Han krøket seg sammen til en liten ball og falt i en dyp og forstyrret søvn.